

Csávossy György István

Kérdések Simonhoz

*Barátom, Simon,
átvennéd keveset
nyomasztó terhemet?
Már hordom jó ideje...
Bárhogy is nézem,
nehéznek
saját málhámat ítélem.
Igen, tudom,
hálával tartozom,
s ehelyett lányosan nyavalygok,
bár kamrám, erszényem,
egészségem,
nem szenved hiányt.
Van száraz tűzifám,
kenyerem, borom,
mi máról holnapra kell.
Kérded: hol a teher?
Nem is tudom...
Simon,
a túlsó sarkon toporog
egy rongyos koldus.
Látod? Mondd, miért mosolyog?*

Hamvazó

*hamut miséről kijövet
papod homlokodra vet
lássátok feleim
miből vagytok
mivé lesztek
hat x után
kezded érteni talán
kérdőjel lettél a mán
bizonytalan lett holnapod*

*szánod már a tegnapod
de a most itt van még neked
ne számold hát a perceket
lépj át árnyékodon
légy áldozatra kész
gyűlölni könnyű
szeretni nehéz*

Csombord, ma

*Ezer karátos emlék
(ha van ilyen),
mit eltékozoltak méltatlanok,
kik számára, mert nem voltak
építők, értéked törtarany.
Hova lett a régi dicsfény,
mit örökölt
a senkiházi nemzedék,
mely hunyó fényedben lubickol,
míg öngyilkos parazitaként
feléli áldott méhlepényed gazdagságait?
Érnek-e dombjaid még valamit,
szent napfényed, s a földanya?
Mit érhet ma a neved?
Nem sokat, mondanám,
és könnyem törlöm.
Ha elszáll a lélek,
a test csak por marad.*

Nagyboldogasszony

*A rügy hallotta sugallatát,
s bomlott az első, csodás virág:
bámult a menyegző forgataga,
ámulva víz metamorfózisát.
Ő szerényen követett tovább*

*számolatlan magasztos csodát,
majd jött a végső, fájdalmas csoda,
mit szíve nem kívánt látni soha.
Végtelenbe távozó fia
testált reá támaszt, új fiat;
végül beköszönt a kegyes idő,
s lágyan emelte fel magához Ő.
Ma onnan vigyázza lépteink,
s hullatja szüntelen könnyeit.
Mivé vált mindünk földi otthona?
A világunk irdatlan Golgota.*

(2023, Kisasszony hava)

Kulcs

*A múlás hasztalan
mint élted
várnod időt
mi bekötöz
hasztalan nemkülönben
sebed csak téged éget
személyre szabott csillagzatod
vagy ki világra hozott
gyógyító kenőcsöt adott
az útmutató elmaradt
rátalálni neked kéne
keresel hasztalanul
kulcsot a végtelenségbe*

Őszi rapszódia

*Az ősz temet, a test remeg,
zörgő vázában mereng
didergő lélek,
kapaszkodót keres:*

mit ér az élet?
Mért múlik nyár,
éltető meleg,
a kedves szellő
hova száll?
Válasz nincs.
Széttelint,
új élet keletkezik:
présház ölében
forr, pezseg,
vajúdva, kínok közt
újjászületik
az élet,
az út,
a bor, mi éltet.
Parancsolja tisztelet,
– Urunk vérét adta nekünk –
temetni, emlékezni kell.
De holnap keresztelünk!

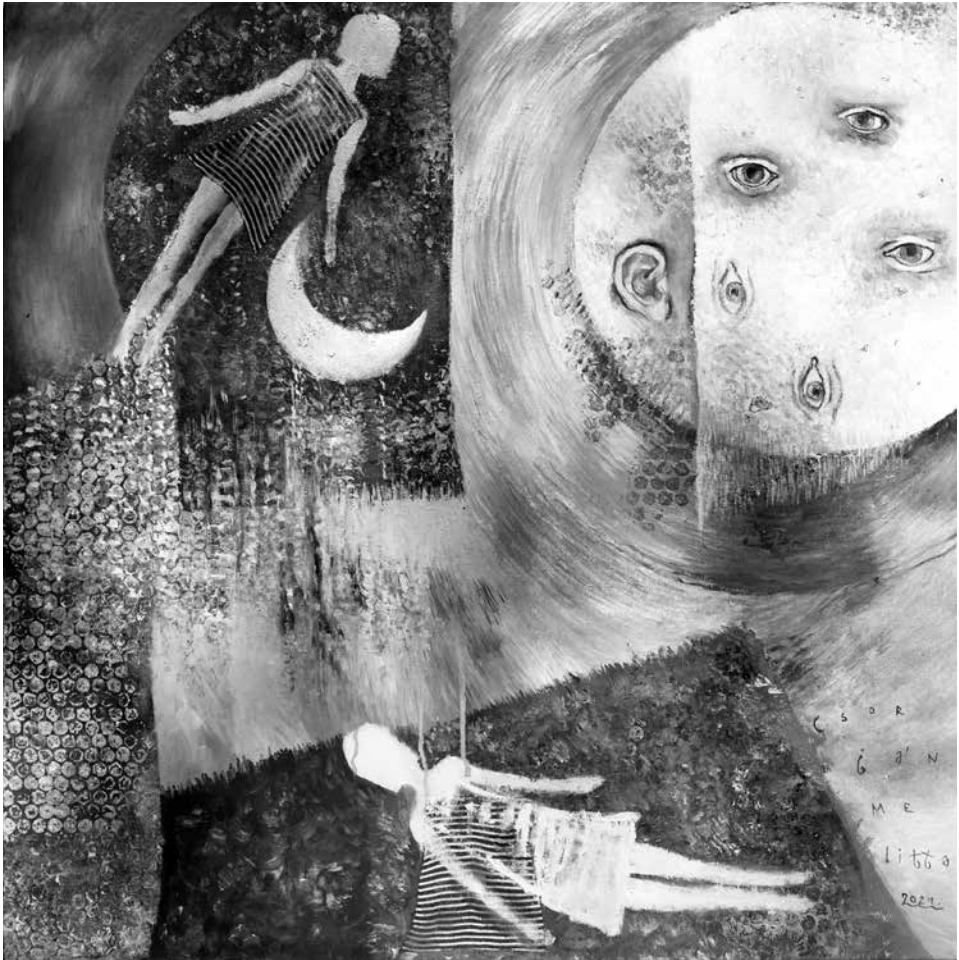
A boldog művészet madara

Mi adja tollának fényét? Kutatták
hegedűkészítők, festők, poéták –
hiába. Ha volt, ki tudta, sírba szállt
e rejtelem kulcsának birtokában.
Lázasan keresik temérdek éve,
csodás madár, sok ezred hiú vágya.
Csalogat, s karnyújtásról libben tova:
– Ostoba! A végtelent zárnád kalitkába?

Újbor

Őszre tél, mennyre pokol.
Újbort vizslat ilyenkor
a gazda. Mint csecsemőt
jó anya, ápolja őt.
Bora s kedve, ha csaló,
óbora vigasztaló;
de ha víg dal zeng körül,
újborra vele örül.
Majd az olvadás után
új élet serken a fán,
megpezsdül a lomha vér,
a csalogány dalra kél,
jön a rügybontó tavasz,
s újraindul... ugyanaz.
A körhinta felpörög,
kapától mozdul a rög,
múlik árnyék, kél a fény,
s ünneplőt ölt a remény.

(2023)

A Hold körül